

“Bence yetecek kadar çimen vardır. Sana çok ufak bir koyun çizdim zaten.”

Kâğıda doğru eğildi.

“O kadar da küçük değil. Bak, nasıl da uyuyor...”

İşte, Küçük Prenis ile böyle tanıştım.

Daha sonraları biraz daha iyi çizebildiğim portresi:

Modelin kendisi resimden
çok daha iyiydi elbette. İyi
de, bu benim suçum değildi
ki! Daha altı yaşında iken
büyüklerin yüzünden resim
kariyerime son vermek
zorunda kalmıştım!

3

Onun nereden geldiğini anlamam oldukça uzun bir zaman aldı. Bana bir sürü soru soran Küçük Prens, benim sorularımı hiç duymuyor gibiydi. Ağzından tesadüfen dökülen kelimelerden bir şeyler anlamaya çalışıyordum. Uçağımı ilk defa gördüğünde (Tabii ki de uçağımı çizmeyeceğim. Benim için fazlasıyla zor.) bana:

“Bu şey de ne?” diye sordu.

“Bu öylesine bir şey değil. Bu uçabiliyor. Bir uçak. Benim uçağım...”

Ona uçabildiğimi söylemekten gurur duymuştum. Bunun üzerine heyecanla haykırdı:

“Sen gökten mi düştün!..”

“Evet,” dedim alçak gönüllü bir tavırla.

“Çok eğlenceli!”

Küçük Prens beni biraz rahatsız eden bir kahkahayla gülmeye başladı. Açıkçası talihsizliğimle dalga geçilmesinden pek hoşlanmam.

Sonra da şöyle dedi:

“Ee, o zaman sen de gökyüzünden geliyorsun! Hangi gezegendensin?”

Bir anda onun bu tuhaf varlığıyla ilgili kafamda bir ışık yandı. Hemen sordum:

“Yani sen başka bir gezegenden mi geliyorsun?”

Cevap vermedi. Uçağıma bakarak başını salladı.

“Bununla çok da uzaktan geliyor olamazsın.”

Uzunca bir süre öylece uzaklara daldı. Sonra, çizdiğim koyun resmini cebinden çıkararak bu yeni hazinesine büyük bir hayranlıkla bakmaya başladı.

Bu “başka gezegen” konusuna cevap vermeyişinin bende uyandırdığı merakı tahmin edebiliyorsunuz herhâlde. Daha fazlasını öğrenebilmem için elbette çok uğraşmam gerekecekti.

“Nereden geliyorsun bakalım küçük adam? Şu ‘benim yaşadığım yer’ dediğin neresi? Koyunumu nereye götürmeyi düşünüyorsun?”

Bir süre sessizce düşündükten sonra cevap verdi:

“O kutuyu iyi ki çizdin. Böylece geceleri onu ev olarak kullanabilecek.”

“Tabii ki... Eğer iyi bir çocuk olursan sana bir ip, bir de direk çizerim. Gündüzleri onu bağlarsın.”

Teklifim Küçük Prens’i çok şaşırttı.

“Bağlamak mı? Ne komik bir fikir!”

“Ama bağlamazsan kaçabilir ve kaybolur.”

Arkadaşım yine bir kahkaha attı.

“İyi de, nereye gidebilir ki!..”

“Nereye olursa. Dümdüz gider işte...”

O zaman küçük dostum ciddi bir tavırla konuştu:

“Önemli değil. Benim yaşadığım yer zaten çok küçük,” diyerek biraz da üzgün bir tavırla ekledi:

“Hep dümdüz gitmeye kalkarsa fazla uzaklaşamaz.”

Hep dümdüz
gitmeye kalkarsan fazla
uzaklaşamazsın.

